Eksamenssæt A til kapitel 4: Ekspansionen mod vest

Materiale:

- **Bilag 1:** Brev til Kongressen fra Cherokee-nationens repræsentanter, Washington D.C., 29. februar 1829 (0,6 normalside)
- **Bilag 2:** Theodore Freylinghusens tale i senatet, 9.april 1830 (0,7 normalside)
- **Bilag 3:** Sorte Høgs selvbiografi, 1833 (1,2 normalside)
- **Bilag 4:** En mand fra Maine om tvangsforflyttelsen af cherokees i det sydlige Kentucky, 1838 (1,2 normalside)
- **Bilag 5:** Oversigt over konsekvenser for de fem civiliserede stammer (0,5 normalside)

Normalsider i alt: 4,2

Bilag 1: Brev til Kongressen fra Cherokee-nationens. repræsentanter, Washington D.C., 29. februar 1829 (0,6 normalside)

Georgias regering blev ved med at hævde, at cherokee-indianerne skulle flyttes mod vest fra deres jord. John Ross (1790-1866), som var valgt til høvding, rejste derfor til Washington, D.C., for at fremføre sit folks sag. En af hans første handlinger var her sammen med tre andre kolleger at skrive til Kongressens to kamre.

Vi, de undertegnede, repræsentanter for Cherokee-nationen, beder om at måtte forelægge jeres ærværdige forsamlinger en sag af største betydning for vores nation, da den omhandler Cherokee-folkets mest hellige rettigheder og pligter. Georgias lovgivende forsamling vedtog på dens sidste møde at vedtage en lov, som tilføjede en stor del af vores territorium til denne stat, og udvidede deres jurisdiktion over det samme område, og erklærede, at fra den 1. juni 1830 har indianerne ingen ret til at bruge området eller vedtage love for det selvsamme område. Ingen indianer eller efterkommer af en indianer kan være vidne i eller være med til føre sag mod en hvid mand. Denne lov stiller et stort og vigtigt spørgsmål, som derfor bør overvejes af og besvares af Kongressen. Det er et spørgsmål, som vil afgøre en nations frelse og lykke eller ulykke og ødelæggelse, og bør derfor tages alvorligt. Georgias ivrige omsorg efter at sikre sig vores jord gennem en traktat med De Forenede Stater er velkendt, og efter at have føjet hendes krav (i lighed med andre stater som grænser op til vores territorium) ved gentagne gange at afgive jord, indtil man ikke på rimelig vis kan forlange mere, var det ikke muligt at forestille sig, eller endda tro, at en stat, stolt af frihed, som fastholder menneskerettighederne, ville nedlade sig til at præsentere sig selv for verden i en position, hvor den har tilranet sig en svag, uskyldig og forsvarsløs nations mest hellige rettigheder og privilegier, og som USA højtideligt har sværget at beskytte mod deres borgeres uretmæssige indtrængen.

Camilla Townsend (red.): *American Indian History. A Documentary Reader*, Wiley – Blackwell 2009, s.102-103. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 2: Theodore Freylinghusens tale i senatet, 9.april 1830 (0,7 normalside)

Theodore Freylinghusen (1787-1862) var senator fra New Jersey. Han holdt fordelt over tre dage en seks timer lang tale mod Loven om fjernelse af indianere.

Det er meget tilfredsstillende, at vi i vores offentlige samkvem med indianerne, lige siden hvide mennesker fandt et tilflugtssted på de vestlige kyster, har anerkendt deres

titel, behandlet dem som ejere, og i alle vores erhvervelser af jord henvendt sig til disse oprindelige ejere for ved køb og afståelse af jord at opnå retten til den. Min herre, jeg udfordrer enhver anden eller anden forestilling. Hvornår og hvor mødtes nogen forsamling eller fandt noget mødested, som proklamerede eller endda foreslog disse stammer, at opdagelsesretten overtrumfede alle andre rettigheder.

Og vores anerkendelse var ikke kun begrænset til jorden. Vi anså dem for nationer - langt mindre civiliserede end os, men vi respekterede stadig deres styreform - vi indrettede vores opførsel til deres ideer om borgerlig politik. Vi var klar over styrken ved enhver bestemmelse, som udsprang af rådslagningerne om lejrbålet, og når vi ønskede jord eller fred eller alliancer, rettede vi vores henvendelser til denne kilde til magt og energi, til denne højtstående indianske regeringsform - kun denne vej kiggede vi, og kun fra denne forventede vi hjælp eller støtte.

Enhver administration, lige siden præsident Washingtons, har med højtidelige bestemmelser haft traktater med cherokee-indianerne, traktater, hvorigennem vi næsten altid har opnået yderligere dele af deres territorium. Ja, min herre, når vi nærmede os dem med venskabets og venlighedens sprog, rørte vi ved noget i dem, som vandt deres tillid. Og nu, når de ikke har noget tilbage, som kan opfylde vores behov, foreslår vi at annullere alle traktater - at bryde vores ord - og bruge vold og opfylde os troløst og drive indianeren fra sit hjem.

Camilla Townsend (red.): *American Indian History. A Documentary Reader*, Wiley – Blackwell 2009, s.110-111. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 3: Sorte Høgs selvbiografi, 1833 (1,2 normalside)

Mens cherokee-indianerne kæmpede deres sag ved domstolene, havde andre stammer færre ressourcer. En af disse var sauk-indianerne, som levede, hvor floderne Rock og Mississippi mødes. Her forsøgte de så længe som muligt at modstå at blive flyttet til vestsiden af Mississippi. Her oplevede de, at de ikke kunne finde nok mad, og en gruppe under ledelse af Sorte Høg (1767-1838) vendte derfor tilbage til deres gamle områder. Senere fortalte han sin livshistorie, som blev udgivet i 1833.

Vi genoptog nu vores lege og fritidsfornøjelser - efter at profeten (som levede oppe langs floden) havde forsikret os om, at vi ikke ville blive fjernet. Det tog dog kun kort tid, før det blev konstateret, at en stor krigshøvding (general Gaines) nærmede sig Rock River med et stort antal soldater. Jeg tilkaldte igen profeten, som anmodede om lidt tid for at undersøge sagen. Tidligt næste morgen kom han til mig og sagde, at han havde drømt, ”at han ikke så noget ondt i den krigshøvding, som nu var nær Rock River. At

hans mål var at skræmme os væk fra vores landsby, så det store hvide folk kunne få vores land gratis!". Han forsikrede os om, at denne "store krigshøvding ikke turde og ikke ville skade os, at der var fred mellem amerikanerne og briterne, og at da freden var sluttet, krævede briterne (og amerikanerne accepterede dette), at de [amerikanerne] ikke skulle krænke nogen fredelige indianske nationer - og at det eneste, vi behøvede at gøre for at beholde vores landsby, var at afvise alle tilbud, som denne krigshøvding gav os".

Krigshøvdingen ankom og samlede et råd ved agenturet. Der blev sendt bud efter Ke-o-kuck [en sauk, som var villig til at forhandle med amerikanerne] og Wa-pel-lo, og de kom sammen med nogle fra deres gruppe. Rådhuset blev åbnet, og de fik alle lov til at komme ind. Der blev derefter sendt bud efter mig og min gruppe for at deltage i rådslagningen. Da vi ankom, sang vi en krigssang, og vi var bevæbnede med lanser, spyd, krigskøller og buer og pile, som om vi var på vej i kamp, og ved døren stoppede jeg og nægtede at gå ind - idet rummet allerede var propfyldt med de folk, som var der. Hvis rådet var samlet for os, hvorfor var de andre så i rummet? Krigshøvdingen sendte alle ud, undtagen Ke-o-kuck, Wa-pel-lo og nogle få af deres høvdinge og tapreste mænd, og vi gik ind i huset i fuld krigsudrustning for at vise krigshøvdingen, at vi ikke var bange! Han rejste sig og holdt en tale. Han sagde:

" Præsidenten er meget ked af at have besværet og udgifterne ved at sende en stor gruppe soldater her for at fjerne jer fra den jord, I for længe siden har afstået til De Forenede Stater. Jeres Store Fader har allerede advaret jer gentagne gange, gennem jeres agent, om at I skal forlade landet, og han er meget ked af, at I har nægtet at adlyde hans ordre. Jeres Store Fader ønsker jer alt godt, og han beder jer kun om det, som er ret og rimeligt. Jeg håber, at I vil overveje, hvad der gavner jer, og forlade det område, som I har besat og gå over på den anden side af Mississippi."

Jeg svarede, "at vi aldrig solgte vores land. Vi fik aldrig årlige pengebeløb af vores amerikanske fader! Vi er fast besluttet på at beholde vores landsby!"

Krigshøvdingen rejste sig, tilsyneladende vred, og sagde - "Hvem er Sorte Høg, Hvem er Sorte Høg".

Jeg svarede. "Jeg er Sak [Sauk]! Min forfader var en SAC! Og alle nationerne kalder mig en SAC."

Camilla Townsend (red.): *American Indian History. A Documentary Reader*, Wiley – Blackwell 2009, s. 114-115. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 4: En mand fra Maine om tvangsforflyttelsen af cherokees i det sydlige Kentucky, 1838 (1,2 normalside)

Tirsdag aften slog vi følge med en gruppe af de stakkels cherokee-indianere. […]. Dette arme foragtede folk er nu undervejs i deres lange og hårde march mod deres destination bag Mississippi-floden. Den første gruppe, som vi mødte, bestod af omkring 1100 indianere - 60 vogne - 600 heste, og måske 40 okser. Vi fandt dem i skoven, hvor de havde slået lejr for natten ved siden af vejen. Det så behageligt ud, så behageligt som det nu kan være en nat i december, hvor det regner tungt og blæser kraftigt. Med deres telte som skjold mod det nådesløse vejr og den kolde våde jord som hvilested efter en udmattende dag var deres nat meget lidt komfortabel. De officerer og vagter, som fulgte indianerne, fortalte os om morgenen, at mange af de gamle indianere blev meget udmattede af rejsen og derfor fik et meget dårligt helbred. Mange var allerede meget syge, og vi fik fortalt, at en gammel mand lå på sit dødsleje. Der var ti officerer og vagter med hver gruppe, der havde til opgave at sikre forsyninger til rejsen og i almindelighed hjælpe dem, de rejste med. Rejsen er betalt af den amerikanske regering, som et led i den traktat, man lader som om, at man har indgået, men som mange indianere kalder et bedrag.

Officererne fortalte os, at indianerne var meget uvillige til at rejse - i en sådan grad at 200 var flygtet til bjergene i Georgia og det østlige Tennessee, da man havde samlet dem - og at de undervejs var så modvillige, at det nogle dage næsten blev aften, før de fik dem til at rejse videre - og selv da særdeles vrangvilligt. Jeg ved, at det er sagt, at ”kun få var ikke villige til at rejse” - ”flertallet rejser velvilligt og mener, at det er en fordel for nationen, at de bliver fjernet”. Officerernes vidneudsagn og observationer understøtter efter min mening imidlertid det synspunkt, at nationens store flertal føler, at der begås en uret mod dem, en stor uret, og at kun vilkårlig magtudøvelse tvinger dem til at rejse. […]

Den sidste gruppe, som vi passerede den 7. december, omfattede 2000 indianere med en tilsvarende andel af heste og muldyr. Da vi mødte dem, var den første del af gruppen i gang med at slå telte op for natten, og selv om mellem 30 og 40 vogne allerede var på plads, fyldte hele følget vejen over en strækning på 3 mil. De syge og svagelige blev kørt i vogne - omtrent en ligeså behagelig måde at rejse på som en overdækket oksekærre i New England - mange er på hesteryg og utallige går - selv gamle kvinder, som så ud, som om de var på vej i graven - rejste med en tung oppakning på ryggen - på den nogle gange tilfrosne jord, andre gange mudrede vej, uden anden tildækning af deres fødder end den, som naturen har givet dem. Vi brugte nogle timer på at passere

mængden, hvilket fik os i tæt kontakt med vognene og menneskene, så tæt at vi var lykkelige over at få hele vores opbakning med igennem. Indbyggerne langs vejen, som indianerne passerede, fortalte os, at de begravede 14 eller 15, hver gang de stoppede - og de rejser kun ti mil hver dag på rejsen. […] En gammel indianer, som var kommandør for de venligsindede creek- og seminole-indianere, som havde kæmpet sammen med generel Jackson, blev tiltalt af en gammel mand i en lille landsby i Kentucky, som havde været soldat under Jackson, der spurgte, om han (indianeren) huskede ham. Den gamle høvding så ham i øjnene og genkendte ham, hvorefter han med en nedslået udtryk og et dybt suk sagde: ”Aha! Dengang satte jeg selv og mit folk vores liv på spil for jer og jeres land. Dengang troede jeg, at Jackson var min bedste ven. Men Jackson forkaster mine rettigheder! Jeres land behandler mig uretfærdigt nu.”

Sean Wilentz (red.): *Major Problems in the Early Republic. Documents and Essays*, D.C. Heath and Company 1992, s. 394-395 Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 5: Oversigt over konsekvenser for de fem civiliserede stammer

Nation	Befolkning øst for Mississippi før lov om fjernelse af indianere	År for migration	Antal frivillige og tvungne migranter	Døde under rejse
CHOCTAW	19.554 + hvide indbyggere + 6000 sorte slaver	1831–1836	12.500	2.000–4.000+
CREEK	22.700 + 900 sorte slaver	1834–1837	19.600	3.500 (sygdom efter flytning)
CHICKASAW	4.914 + 1.156 sorte slaver	1837–1847	over 4.000	500–800
CHEROKEE	21.500+ 2,000 sorte slaver	1836–1838	20.000 + 2.000 slaver	2.000–8.000
SEMINOLE	5.000 + bortløbne slaver	1832–1842	2.833	

ancient-origins.net